

om at tage samme Dato, den 24. September, saa lad os hellere faa ogsaa alle de andre Jagttider paa 21. September lagt hen til den 24. Saa vil der dog, om jeg saa maa sige, være nogen Mening i Galskaben.

Saa er der en lille Fugl, jeg gerne nærmere vil omtale, nemlig Skovsneppen. Den foreslaar Ministeren fredet 8 Dage længere, nemlig fra 7. April — nu har man Lov til at skyde den til 15. April. Naar man skal afgøre dette, maa man tage et aldeles bestemt Hensyn. Hvis man kan forlige sig med den Tanke, at man skal have Lov til at skyde Fugle, naar de er paa Vej til deres Rugested, er det sikkert rigtigt at bevare 15. April. Men er man imod dette, skal man absolut forbyde al Foraarsjagt paa Snepper. Saa vil det gaa med Sneppen som med Regnsboven, at vi faar den til at ruge her i Danmark. Vi har set Eksempler paa, at den har ruget her. Men naar den er ganske fredløs i den Periode, da den kommer herop for at søge en Rugeplads, kan man ikke for- tænke den i, at den søger andre Steder hen. Skal man overhovedet gaa ind paa den Tanke, at man har Lov til at skyde en Fugl, der er paa Vej til Rugepladsen, saa maa man ogsaa beholde den nuværende Jagttid, for den varer til 15. April, netop den Tid, Sneppetrækket varer til. Men kan man ikke forlige sig med den Tanke, skal man helt forbyde Jagt paa Snepper om Foraaret og saa lade Sneppejagten gaa ud allerede den 31. December.

Skovskaden foreslaar Ministeren fredet fra 7. April til 21. September. For Øjeblikket er den fredet fra 28. Februar til 1. Juli. Jeg mener, at det Forslag, Ministeren er fremkommet med, er ringere end den nuværende Bestemmelse, thi dette at tillade at skyde Skovskaden fra 21. September til 7. April vil jo faktisk sige at give Tilladelse til at skyde Fuglen, medens den ruger, og saa langt er vi dog vel ikke kommet endnu, saadanne Barbarer er den danske Nation vel ikke blevet, at man gaar med til at skyde Fugle i Rugetiden. Jeg antager, at den højtærede Minister har været ganske uvidende om, at disse Tal har indsneget sig i Lovforslaget.

Saa er der to Fuglearter, som i særlig Grad har paadraget sig den højtærede Ministers Vrede. Det er Fiskehejren og den store Havmaage. Jeg kan selvfølgelig godt forstaa, at den højtærede Minister er blevet vred paa Fiskehejren, for det er den højtærede Ministers Fiskere, der har været inde og klaget i lange Baner over den store Skade, som denne Fugl udøver paa Fiskene.

Men mon dette nu ogsaa forholder sig rigtigt? Mon den Skade, Fiskehejren gør paa Fiskebestanden, virkelig skulde være af en saadan Udstrækning, at det er nødvendigt at gøre Fiskehejren fredløs her i Landet? Jeg mener nej. Fiskehejren er en overordentlig karakteristisk og smuk Fugl og en Fugl, der ikke forekommer i større Udstrækning, end at den Skade, den forvolder, i Virkeligheden er rent minimal — rent minimal. Den er let at holde nede og let at komme til Livs. Den nuværende Jagtlov har vist, at man ved Hjælp af den har kunnet holde denne Fugl nede — den er nemlig ikke forøget i Tal i den Periode, tværtimod, den er gaaet tilbage — saa der er absolut ikke nogen som helst Grund til at være Ministeren følgagtig og begaa den Barbarisme at ville ødelægge en saa karakteristisk og smuk Fugl som Fiskehejren.

Havmaagen har jeg ikke nær saa meget tilovers for som for Fiskehejren; saa i og for sig vilde jeg græde tørre Taarer, dersom den blev fredløs. Men jeg maa dog bede Ministeren i denne Forbindelse tænke nærmere over, om ikke dette at gøre Havmaagen fredløs vil betyde, at alle andre Maager, som ser store ud, ogsaa bliver fredløse; thi man kan nu en Gang ikke forlange, at Folk skal kende Forskel paa en Havmaage og en anden stor Maageart. Jeg tror derfor, Ministeren skal betænke sig to Gange paa at fastholde Kravet om, at den skal gøres fredløs. Den Periode, i hvilken man nu har Lov til at skyde den, er efter min Mening tilstrækkelig til at holde denne Fugl indenfor rimelige Grænser.

Naar Ministeren foreslaar Fiskehejren udryddet, vil jeg mene, at Ministeren med samme Ret kunde forlange Storken, som vel ikke noget Menneske i Danmark kunde tænke sig at skyde, erklæret fredløs. For jeg tør næsten paastaa, at Fiskehejren ikke tager flere Fisk end Storken. Jeg har set Storken som en ganske excellent Fiskemester. Jeg har set ham gaa ned og tage Aal, der har vejte sine 3—4 Pund, med største Elegance og en saadan Træfsikkerhed, at det har trodset enhver Beskrivelse. Han har taget dem paa Steder, hvor hverken den højtærede Minister eller nogen Fisker vilde kunne opdage dem, nemlig nede i Mudderet. Han har staaet og lyttet sig til, hvor Aalen befandt sig, for saa med et mægtigt Sabelhug at hugge sit Næb ned over den og komme op med denne fede Fangst. Jeg tror derfor, at Ministeren skal lade disse onde Tanker om Fiskehejren fare og lade den være om